

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 04.09.1997, sp. zn. 4 To 696/97, ECLI:CZ:KSCB:1997:4.TO.696.1997.1

Číslo: 4/1999

Právní věta: I. Výpověď svědka učiněná v přípravném řízení na žádost státního zástupce České republiky o právní pomoc před rakouskými justičními orgány, aniž by byl o konání výslechu vyrozuměn obhájce obviněného, který oznámil vyšetřovateli, že se chce tohoto procesního úkonu účastnit, je při hlavním líčení procesně nepoužitelná, neboť takovým postupem byla porušena práva obviněného na obhajobu podle § 165 odst. 1, 2 tr. ř. a čl. V. Smlouvy mezi Českou republikou a Rakouskou republikou o dodatku k Evropské úmluvě o právní pomoci ve věcech trestních a usnadnění jejího uplatnění (č. 3/1996 Sb.). Taková výpověď nemůže být použita ani jako listinný důkaz ve smyslu § 112 odst. 2 tr. ř. II. Pokud soud považuje výpovědi svědků nacházejících se na území státu, který je členem Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních (č. 550/1992 Sb.), za zvláště důležité, nemůže se v případech, kdy bezprostřední doručování písemností poštou umožňuje další smluvní úprava,*) spokojit s jejich předvoláním k hlavnímu líčení jen na tzv. červenou mezinárodní doručenkou, ale musí postupovat podle čl. 10 citované Úmluvy a požádat dožádanou stranu o doručení předvolání svědkům s upozorněním, že jejich osobní účast se považuje za zvláště důležitou.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 04.09.1997

Spisová značka: 4 To 696/97

Číslo rozhodnutí: 4

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Právní pomoc mezinárodní

Předpisy: 141/1961 Sb. § 165 odst. 1 141/1961 Sb. § 165 odst. 2 141/1961 Sb. § 211 3/1996 Sb. čl. V

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl o odvoláních obžalovaného a okresního státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích tak, že napadený rozsudek částečně zrušil, a to ve výroku o vině trestným činem podle § 187 očist. 1 a.. zák. a v důsledku toho v celém výroku o trestu a ochranném opatření, a věc vrátil okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. V dalším zůstal napadený rozsudek nedotčen.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 6. 1997 sp. zn. 2 T 170/96 byl

obžalovaný J. H. uznán vinným trestnými činy nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 tr. zák., maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák. a odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Byl mu uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů v trvání pěti let. Podle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaný J. H. měl dopustit uvedených trestných činů tím, že v roce 1994 až 1996 v Českých Budějovicích i jinde prodával různým osobám drogové látky, dále tím, že 19. 3. 1996 řídil v Českých Budějovicích osobní automobil BMW, a to přesto, že rozhodnutím Policie ČR ze dne 22. 3. 1995, které bylo dne 27. 3. 1995 doručeno obžalovanému, aniž ten podal do něj opravný prostředek, byl mu pro naplnění skutkových podstat přestupků podle § 22 odst. 1 písm. b), d) a § 30 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, uložen mimo jiné i zákaz řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku, a nakonec i tím, že dne 18. 3. 1996 v Českých Budějovicích zakoupil od neznámých osob rómského původu radiotelefon zn. Nokia v hodnotě 17 690 Kč, i když mu bylo zřejmé, že tento telefon byl předtím odcizen a skutečně také jej neznámý pachatel odcizil předtím L. L., a poté, co jej obžalovaný koupil, vyhledal v paměti tohoto přístroje telefonní číslo otce poškozené a pokusil se mu jej prodat za částku 5000 Kč.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání okresní státní zástupce a prostřednictvím svého obhájce i obžalovaný J. H.

Okresní státní zástupce uvedl, že má námitky proti tomu, že obžalovaný J. H. nebyl uznán vinným i jednáním, které mu obžaloba kladla za vinu, a to prodejem drog prostřednictvím J. M. občanům Rakouské republiky M. H. a W. N. a dalším, čímž měl získat za prodej heroinu částky 54 000 ATS a 42 000 ATS. Výpovědi těchto svědků z přípravného řízení podle odůvodnění napadeného rozsudku nebyly provedeny v souladu s procesním právem, jsou proto nepoužitelné i jako listinný důkaz. Protože však neprovedení těchto důkazů mělo podstatný vliv na rozhodnutí soudu o vině a trestu s ohledem na objem drog v hodnotě 250 000 Kč, přicházela by v úvahu přísnější kvalifikace. Podle jeho přesvědčení bylo možné tyto důkazy považovat za důkazy listinné podle § 112 tr. ř. a jako takové je před soudem provést. Navrhl proto napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Obžalovaný J. H. se odvolává do výroku o trestu a jeho výkonu a do výroku o trestu zákazu činnosti. Poukazuje na své doznání a na to, že dlouhodobý výkon vazby jej zbavil chorobného návyku, který byl příčinou jeho trestné činnosti, a má za to, že by bylo na něho možné působit i trestem kratšího trvání, ale zejména pro výkon trestu jej zařadit do věznice s dozorem, a to případně i za použití ustanovení § 39a odst. 3 tr. zák. Navrhl rovněž zvážení možnosti snížení výměry trestu zákazu řízení motorových vozidel, neboť řízení motorových vozidel by mu mohlo pomoci v řádném způsobu obživy.

Při veřejném zasedání konaném k oběma podaným odvoláním krajský státní zástupce podané odvolání okresním státním zástupcem doplnil tak, že procesní pochybení, ke kterému došlo u jednoho ze svědků, napravit nelze, a argumentaci uvedenou v podaném odvolání nelze pokládat za přesvědčivou, neboť by docházelo k obcházení zákona. Pokud však byl vypuštěn dílčí útok v obžalobě, neboť svědci k tomuto byli vyslechnuti v rozporu s právním řádem České republiky, okresní soud se sice tyto procesní nedostatky pokusil napravit předvoláním těchto svědků, učinil tak však přímo na červenou mezinárodní doručenkou, ale nebylo prokázáno, že při takovém postupu se předvolání podařilo doručit svědkům. Poukázal na ustanovení čl. 10 Evropské úmluvy o právní pomoci ve věcech trestních (č. 550/1992 Sb.), který umožňuje předvolání svědků v cizině prostřednictvím justičních orgánů, jimiž by bylo svědkům zdůrazněno, že soud v České republice považuje jejich výslech za nutný. Protože okresní soud takový postup nevyužil, navrhl krajský státní zástupce napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Naproti tomu obhájce obžalovaného navrhl odvolání okresního státního zástupce zamítnout, neboť jeho návrh učiněný při veřejném zasedání je jen formálním pokusem o předvolání svědků z Rakouské republiky, protože lze téměř s určitostí předpokládat, že by využili svého práva k odepření výpovědi, jak již učinil jeden ze svědků.

Krajský soud v Českých Budějovicích, jak je mu uloženo ustanovením § 254 odst. 1 tr. ř., přezkoumal napadený rozsudek, přezkoumal správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, přihlížel přitom i k tomu, zda nedošlo k vadám, které odvoláními výslovně vytykány nebyly, a dospěl k těmto závěrům:

V dosavadním řízení byla sice opatřena a soudem provedena řada důkazů ke všem útokům, ale ne všechna skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně lze považovat za úplná a správná. Skutková zjištění okresního soudu, pokud jde o útoky, jimiž byl obžalovaný uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí a trestným činem podílnictví, jsou správná a úplná. Obžalovaný své jednání doznal a rovněž doznal, že řídil osobní automobil i přes uložený zákaz řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku.

Pokud jde o tyto útoky, obžalovaný naplnil zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák., neboť na sebe převedl věc, která byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou, a naplnil i zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. tím, že mařil výkon rozhodnutí jiného státního orgánu činností, která mu byla zakázána.

Výrok o vině těmito trestnými činy zůstal proto rozhodnutím odvolacího soudu nedotčen.

Pokud jde o trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 tr. zák., který měl obžalovaný spáchat podle výroků napadeného rozsudku celou řadou útoků tím, že od března 1994 do února 1996 v Českých Budějovicích v různých pohostinských zařízeních i na jiných místech prodával různým osobám drogy, nejsou skutková zjištění soudu prvního stupně zcela správná a úplná.

K těmto útokům obžalovaný v přípravném řízení odmítl vypovídat a při hlavním líčení se částečně doznal. Popřel sice, že by prostřednictvím svědka A. M. prodával drogy do Rakouské republiky, doznal však, že nějakému muži, se kterým se setkal na diskotéce a který hovořil německy, prodal heroin, a to množství 10 g, přičemž požadoval 6000 ATS. Uvedený muž mu dal pouze 3000 ATS a slíbil, že přijede za týden a zbytek doplatí a koupí si ještě další množství. K tomu však již nedošlo. Doznal také, že si s některými lidmi, kteří užívali drogy, příležitostně tyto vyměňovali, v ojedinělých případech došlo i k tomu, že dvě dívky, a to každá asi v deseti případech, za drogu zaplatily, a naopak, pokud tyto dívky předávaly drogu obžalovanému, on jim dívkám rovněž platil. Pokud jde o osoby uvedené ve vyšetřovacím spise pod smyšlenými jmény, neví, o koho se jedná, rozhodně nemůže jít o takové množství případů, které svědkyně uvádějí. Pokud jde o svědka uvedeného ve vyšetřovacím spise pod smyšleným jménem, zná jeho pravé jméno, neboť byl seznámen i s rakouským spisem, kde svědci byli uvedeni pravými jmény. Rozhodně se prostřednictvím tohoto svědka neseznámil s dalšími rakouskými občany, jimž měl údajně prodávat drogy. Rakouské občany, jimž měl podle obžaloby drogy prodávat, nezná; zná A. N., který byl majitele nočního klubu v Českých Budějovicích, ale tomu nikdy žádné drogy do Rakouské republiky neposílal a v Rakouské republice se s ním ani nesešel.

Pokud dospěl okresní soud k závěru, že obžalovaný prodával drogy, jsou podle přesvědčení odvolacího soudu jeho skutková zjištění správná. Soud prvního stupně totiž vycházel ze svědeckých výpovědí svědkyň uvedených pod smyšlenými jmény. Všechny tyto svědkyně byly vyslechnuty v přípravném řízení i při hlavním líčení a v podstatě vypověděly zcela shodně o okolnostech nákupu

drog od obžalovaného, o počtu případů, kdy jim obžalovaný drogu předal či prodal, i když zčásti, s ohledem na odstup doby, při svých výpovědích při hlavním líčení v podrobnostech odkazovaly na výpovědi z přípravného řízení a po předestření těchto výpovědí před vyšetřovatelem potvrdily, že v přípravném řízení vypovídaly přesně a pravdivě. V případě svědka uvedeného ve vyšetřovacím spise pod smyšleným jménem J. J. právem soud prvního stupně, pokud jde o množství a počet případů, vyšel z jeho výpovědi při hlavním líčení, neboť svědek při hlavním líčení uvedl, že v době, kdy vypovídal před vyšetřovatelem, byl pod vlivem alkoholu, takže jeho výpověď z přípravného řízení nemusí být zcela přesná. Svědkyně A. M. vypovídala v přípravném řízení pod svým vlastním jménem, popsala okolnosti seznámení s obžalovaným i skutečnost, že jí obžalovaný při návštěvách v jejím bytě opakovaně nabídl pervitin, který společně s ní aplikoval. Výpověď této svědkyně za souhlasu stran při hlavním líčení byla čtena a k její výpovědi obžalovaný uvedl, že svědkyně si o drogu řekla sama.

Svědka A. A. byl vyslechnut v přípravném řízení na hranicích České republiky procesně bezchybně, za přítomnosti obhájce obžalovaného. Popsal, kdy a kde se seznámil s obžalovaným, kdy od obžalovaného dostal drogu, kterou si tehdy vzal poprvé. Od května do listopadu 1995 jezdil pravidelně jednou až dvakrát měsíčně do Českých Budějovic, scházel se s obžalovaným v baru Diskotéka a kupoval ve dvou případech před barem drogu. Potřetí mu obžalovaný dal své telefonní číslo, měl předem před příjezdem zatelefonovat. V těchto případech od něho kupoval heroin, za který platil 600 ATS za 1 gram. V červnu 1995 mu v důsledku konzumace heroinu byl rakouskou policií odňat řidičský průkaz, nemohl proto do Českých Budějovic dojíždět, ale obžalovaný mu slíbil, že najme řidiče, který mu bude do jeho bydliště ve Welsu vozit drogy, musí však zaplatit za jízdu i řidiči. Svědek popsal, že opakovaně jej kontaktovali různí řidiči přivážející od obžalovaného heroin. Protože v pozdější době už neměl peníze, nemohl za drogu platit, takže naposledy od obžalovaného převzal v listopadu 1995 prostřednictvím řidiče pouze 2 gramy heroinu. V téže době, kdy svědek své známé seznámil s obžalovaným, koupili od něho tito heroin za 6000 ATS a z množství předaného obžalovaným přátelům svědka on dostal 2 gramy heroinu. Svědek neznal pravé jméno obžalovaného, ale ve své výpovědi před orgány přípravného řízení obžalovaného po předložení řady fotografií s jistotou označil.

Svědka vypovídající pod smyšleným jménem A. A. byl okresním soudem předvolán k hlavnímu líčení. Protože se nedostavil, jeho výpověď byla podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. přečtena. Při hlavním líčení byly rovněž za souhlasu stran podle § 211 odst. 1 tr. ř. přečteny i výpovědi svědků W. N. a M. H. Tito svědci však uvedli, že obžalovaného neznají, že prostřednictvím J. M. zakoupili opakovaně heroin v množství uvedeném v obžalobě.

Přes správná skutková zjištění, která soud prvního stupně v případech uvedených v napadeném rozsudku učinil, je nepřesně zjištěno období, ve kterém obžalovaný měl jednotlivým osobám blíže specifikovaným ve výroku napadeného rozsudku prodávat či předávat drogy. Okresní soud nepřesnou obžalobu opsal s uvedením období od března 1994 od února 1996, ač následně ve všech dílčích útocích uvedl období od března 1995 do prosince 1995. Podle zjištění okresního soudu se obžalovaný měl této trestné činnosti dopouštět po dobu asi dvou let, i když podle výčtu předávání drog jednotlivým osobám by k trestné činnosti mělo docházet v období asi třičtvrtě roku. Nezbytně proto bude upřesnit dobu páčání tohoto pokračujícího trestného činu.

Pokud by bylo možné považovat skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně za správná a úplná, pak by jim odpovídala i zvolená právní kvalifikace jako trestný čin nedovolené výroby a držení omamných látek a jedů podle § 187 odst. 1 tr. zák.

Obžalovanému však bylo obžalobou kladeno za vinu, že kromě útoků uvedených ve výroku napadeného rozsudku se dopustil ještě dalších útoků, a to v období od konce roku 1995 do počátku roku 1996, kdy sjednal a najal J. M., aby za úplatu dovezl do Rakouské republiky heroin a předal jej zde M. H. a W. N., přičemž takto odeslal prostřednictvím J. M. nejméně ve třech případech heroin, a

to dvakrát po 20 gramech a naposledy, dne 8. 2. 1996, 100 gramů. V tento den byli však všichni tři zadrženi rakouskými orgány a u J. M. byla zajištěna částka 54 000 ATS, kterou měl předat J. H. v České republice. Dále v blíže neurčené době v listopadu a prosinci 1995 na různých místech v Českých Budějovicích prodal rakouským občanům nejméně v pěti případech dávku 10 g heroinu za 30 000 ATS, v jednom případě dávku 20 gramů heroinu za 12 000 ATS, a tak obdržel z tohoto prodeje částku nejméně 42 000 ATS.

K tomuto útoku, který je v obžalobě uveden, byl opakovaně vyslechnut na území Rakouské republiky J. M. Svědek byl vyslechnut vyšetřovatelem Policie ČR, tento výslech však byl proveden ještě před sdělením obvinění obžalovanému J. H., a proto nemohla být výpověď svědka J. M. v tomto případě při hlavním líčení přečtena. Svědek J. M. byl několikrát vyslechnut i rakouskými justičními orgány, byl však vyslechnut procesně chybně, neboť nebylo vyhověno požadavkům okresního státního zástupce na sdělení data konání výslechu svědka, aby mohl být vyrozuměn obhájce obžalovaného, který chtěl být při výslechu svědka přítomen.

Právem proto okresní soud dovodil porušení ustanovení čl. V. Smlouvy mezi Českou republikou a Rakouskou republikou o dodatku k Evropské úmluvě o právní pomoci ve věcech trestních ze dne 20. 4. 1959 a o usnadnění jejího uplatnění. Tato smlouva vstoupila v platnost dne 1. 1. 1996 a je publikována pod č. 3/1996 Sb. Podle čl. V. této smlouvy zástupcům orgánů činných v trestním řízení, ostatním zúčastněným a jejich právním poradcům se na žádost dožadujícího státu povolí, aby mohli být přítomni při provádění úkonů spojených s právní pomocí v dožádaném státě. Mohou navrhnout doplňující otázky nebo provedení doplňujících úkonů.

Pokud tedy výpověď svědka J. M. z přípravného řízení není procesně použitelná, nemůže obžalovaného usvědčovat. Okresní soud se však snažil tato procesní pochybení orgánů přípravného řízení sám napravit. Opakovaně svědka předvolával k hlavnímu líčení, zejména když obžalovaný i okresní státní zástupce trvali na osobním výslechu svědka. Svědek J. M. se dostavil až k poslednímu odročenému hlavnímu líčení dne 12. 6. 1997 a po zákonném poučení uvedl, že vypovídat odmítá, neboť by si mohl způsobit trestní stíhání.

Krajský soud se ztotožnil s názorem okresního soudu, že výslechy svědků z přípravného řízení jsou procesně nepoužitelné, neboť došlo k porušení práva na obhajobu. I v tomto případě je třeba poukázat na obsah Smlouvy mezi Českou republikou a Rakouskou republikou, o které byla zmínka již shora ohledně výpovědi svědka J. M. Ani výpovědi těchto svědků nejsou procesně použitelné a nemohou obžalovaného usvědčovat. Výpovědi svědků nemohou být použity ani jako listinný důkaz ve smyslu § 112 odst. 2 tr. ř., neboť by došlo k obcházení zákona. Podle § 220 odst. 2 tr. ř. soud při svém rozhodnutí může přihlížet jen ke skutečnostem, které byly probrány v hlavním líčení, a opírat se o důkazy, které byly v hlavním líčení provedeny.

Okresní soud však při provádění dokazování nebyl zcela důsledný. Přestože zřejmě výpovědi dvou ze svědků považoval za natolik závažné, že se pokusil tyto svědky předvolat a vyslechnout při hlavním líčení, spokojil se s tím, že svědci se k hlavnímu líčení nedostavili. Z obsahu trestního spisu je zřejmé, že soud prvního stupně tyto zmíněné svědky obesílal na červenou mezinárodní doručenkou, a to opakovaně. Po zjištění u Zemského soudu v Linci, že oběma svědkům byl povolen odklad trestu, neboť absolvují odvykací léčení, přičemž léčba potrvá do léta roku 1997, a sdělení adresy terapeutického sanatoria, svědky obesílal. Na doručenkách vrácených soudu prvního stupně je čitelné datum 13. 3. 1997, podpis adresáta je však nečitelný, na obou doručenkách pro oba svědky nepochybně stejný, přičemž zřejmě může jít o podpis pracovníka tohoto sanatoria. Stejný podpis na obou doručenkách adresovaných svědkům je i na doručenkách vrácených okresnímu soudu dne 15. 5. 1997 s datem převzetí 9. 5. 1997. Tyto skutečnosti nesvědčí o tom, že by předvolání svědci převzali, nemuselo se tedy vůbec dostat do jejich rukou.

Justiční orgány České republiky a Rakouské republiky mohou komunikovat tedy i korespondovat přímo jak mezi sebou, tak i ve vztahu k procesním stranám. Podle ustanovení čl. 7 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních publikované pod č. 550/1992 Sb. dožádaná strana zajistí doručení písemností a soudních rozhodnutí, které jí za tímto účelem byly předány dožadující stranou. Doručení může být provedeno prostým zasláním písemností nebo rozhodnutí osobě, které má být doručeno. Pokud to dožadující strana výslovně žádá, doručení bude provedeno dožádanou stranou způsobem, který je pro doručování obdobných dokumentů předepsán jejím právním řádem. Důkazem o doručení bude datovaná doručenka podepsaná osobou, které byla zásilka určena, nebo potvrzení dožádané strany, že doručení bylo provedeno s uvedením způsobu a data doručení. Soud prvního stupně nevyužil čl. 10 této Úmluvy, podle kterého, pokud dožadující strana považuje osobní účast svědka nebo znalce při výslechu před svými justičními orgány za zvláště důležitou, požádá dožádanou stranu o doručení předvolání. Dožádaná strana v takovém případě požádá svědka nebo znalce, aby se dostavil. Dožádaná strana bude informovat dožadující stranu o odpovědi svědka nebo znalce. Takový postup musí zvolit i v případě, kdy svědek v procesně nepoužitelné výpovědi z přípravného řízení projevil neochotu dostavit se k soudu v České republice.

Výpovědi zmíněných svědků je nepochybně třeba považovat za zvláště důležité, neboť obžalovanému bylo kladeno obžalobou za vinu, že kromě útoků uvedených v napadeném rozsudku prodal heroin v množství uvedeném v obžalobě i těmto svědkům a že se tedy dopustil trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., neboť tímto měl získat značný prospěch. Toho si byl zřejmě vědom i okresní soud, když se pokusil svědky předvolat a vyslechnout.

Již z těchto důvodů nemohl napadený rozsudek obstát, musel být podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), odst. 2 tr. ř. částečně zrušen, a to ve výroku o vině trestným činem podle § 187 odst. 1 tr. zák. a v důsledku toho v celém výroku o trestu a ochranném opatření. Pokud okresní soud ve svém postupu při předvolání těchto svědků nebyl zcela důsledný, musel odvolací soud uzavřít, že řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, trpělo podstatnými vadami, neboť při něm byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci. V návaznosti na to musí konstatovat, že rozsudek je vadný proto, že se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí.

Okresní soud před nařízením nového hlavního líčení musí nejprve prostřednictvím justičních orgánů v Linci zjistit, zda uvedení svědci nejsou ve vazbě či ve výkonu trestu - v takovém případě by totiž přicházel v úvahu postup podle čl. 11 Evropské úmluvy citované shora; pokud zjistí, že svědci jsou na svobodě, musí použít čl. 10 této Úmluvy, požádat rakouské justiční orgány, aby bylo svědkům doručeno předvolání a aby byli požádáni dostavit se k hlavnímu líčení k Okresnímu soudu v Českých Budějovicích. Je však třeba připomenout, že pokud se i přes poučení svědci nedostaví na předvolání, nemohou být podrobena žádné sankci, a to podle čl. 8 Úmluvy.

I v případě, že shora uvedení svědci by se k hlavnímu líčení nedostavili či odmítli vypovídat, musí se okresní soud pečlivěji zabývat tím, zda jednáním obžalovaného nejsou naplněny z hlediska ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák. i znaky skutkové podstaty § 187 odst. 2 tr. zák. Obžalovanému bylo obžalobou kladeno za vinu, že trestnou činností měl získat značný prospěch. Dosud se však nikdo nezabýval tím, jaká vydání obžalovaný při opatřování drog musel vynakládat. Na druhé straně se orgány trestního řízení nezabývaly možností, zda obžalovaný trestný čin nedovolené výroby a držení a psychotropních látek a jedů nepáchal ve větším rozsahu. Podle ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák. k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, se přihlédne tehdy, jestliže pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. Zjištěné skutečnosti, že obžalovaný měl trestnou činnost páchat přinejmenším po dobu tři čtvrtě roku, s ohledem na počet dílčích útoků, kdy v některých případech předal i třeba padesátkrát tzv. psaníčko, a celkový počet je kolem sta případů, s ohledem na množství předávané drogy a počet osob, kterým obžalovaný drogu prodával či předal zdarma, by mohly svědčit pro úvahu, že obžalovaný by mohl svým jednáním reálně

naplnit i znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 187 odst. 2 písm. a) tr. zák.

Dále se krajský soud zabýval otázkou druhu a výměry trestu.

**) Poznámka:*

V současné době je doručování písemností bezprostředně poštou podle předpisů pro poštovní styk přípustné ve vztahu k Rakouské republice (čl XII odst. 3 Smlouvy o dodatku k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních, která je uveřejněna pod č. 3/1996 Sb.) a ve vztahu k Slovenské republice (čl. 9 odst. 3 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o právní pomoci uskutečňované justičními orgány uveřejněné pod č. 209/1993 Sb.).